

BÓDIS SZILVIA

Találkozás Hofi Gézával

Előadás után a Rátkai Klubban

Érdekelt. Elsősorban persze az ember, de hát egy interjú keretén belül... naiv a feltételezés. Maradt viszont a másik talány: hogyan dolgozik? Tehát: szeretném, ha a munkájáról beszélne. Ő makaesul ellenáll. Én makaesul kitartok. Végül abban maradunk, hogy egy este, előadás után találkozunk a Rátkai Klubban. Belépés: papír, írószer és magnetofon nélkül. Ismerkedünk. Örömmel. A *Minék néz engem?* című fergeteges poén-szellem-intelligencia tűzijáték után jó másfél órát beszélgetünk, minekután – akár a vizsgáztató tanár, aki úgy látja, hogy a jelölt nem teljesen liba – beleegyeznek az interjúba.

– *Nem szeretném, ha azt hinné, erőszakos vagyok... – kezdem óvatosan az öltözőben, miközben kibontom burkából a magnetofonomat.*

– De. Maga erőszakos. (A hang a térdem magasságából jön: valahol az asztal alatt kell lennie egy konnektornak, azt keresi.) Hála Istennek. Szeretem, ha provokálnak.

– *Eszem ágában sincs provokálni! Egyszerűen arra vagyok kíváncsi: hogyan születik egy Hofi-szám? Mondjuk, ez a legutóbbi, ez az elmeegógyintézetű ápoló, aki józanabb sokunknál, akik idekint sétálunk.*

– Márpedig engem provokáljon! Attól begerjedek. Nekem mindenhez magas hőfok kell. Hozzanak zavarba, zökkentsenek ki... erre azonnal reagálok. Így van ez a munkával is. Én az íróasztalnál nem tudok kitalálni az ég adta világon semmit. Gyűjtögető életet élek: tévézés, séta vagy utazás közben, csak úgy, minden dramaturgia nélkül följegyzek egy esomó dolgot, ami érdekes lehet: politika... sport... kereskedelem... sajtó... vice-poén... Még nem tudom, mikor, mit használok föl belőle. Amikor a Mikroszkópon új műsor készül, én csak akkor kapcsolódok be, ha már összeállt az egész, amelyhez majd illeszkedik az én részem. Ekkor kezdek válogatni az anyagban, hogy mi maradjon ki. Kizárólag olyan megfontolásból, hogy az mondanivalójában kilóg-e az egészből, vagy

